

ויצא חט"ו שיחה ב'

לימוד קשור עם מציאות האדם, ומצוות (וההלכה) הו"ע הביטול (וזוהו שהעמים אומרים "וירנו מדרכיו" - לימוד, ונלכה באורחותיו - מעשה). יעקב (בחי' בהמ"ק הג') כולל ב' המדות דחסד וגבורה, ולכן בית השלישי הוא נצחי.

נאמר בפרשתנו (כח, כב): "והאבן הזאת אשר שמתני מצבה יהי' בית אלוקים". ובגמרא איתא: "לא כאברהם שקראו הר ולא כיצחק שקראו שדה אלא כיעקב שקראו בית שנא' והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלוקי יעקב וירנו מדרכיו ונלכה באורחותיו".

והביאור בזה: בהקדים סיום הכתוב "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים". "תורה" קאי על כללות התורה כולל גם הפירושים שאינם להלכה, "אלו ואלו דברי אלוקים חיים". "ודבר ה'" - "זו הלכה" - הו"ע הלכה למעשה. ו"תורה" תצא מציון, שענין ציון הוא שהאדם הוא מציאות אך מציאותו מורה על המציאות דלמעלה. ולכן כל אדם (מציאות) מבין את התורה באופן אחר, וכל זה כלול ב"תורה". ו"ירושלים", שלימות היראה, ביטול במציאות הוא ענין "דבר ה' זו הלכה".

וזוהו שעמים רבים יאמרו "לכו ונעלה וכו' וירנו מדרכיו", ענין הלימוד בחי' מציאות. "ונלכה באורחותיו", קיום ז' מצוות דבני נח שהוא ענין הביטול.

[ועד"ז בפסוק שאומרים ב"אתה הראת" לפני "כי מציון": "מלכותך מלכות כל עולמים", בחי' מלכותו ברצון, שהו"ע העבודה שעל פי טעם ודעת. "וממשלתך" הוא ענין קבלת עול].

והנה, אברהם, בחי' אהבה, הוא כנגד בית ראשון. שהי' אז גילוי אלוקות והעבודה היתה עבודה על פי טעם ודעת. ויצחק הוא בחי' גבורה, כנגד בית שני, שאז היתה העבודה בקבלת עול, שהאלוקות לא היה בגילוי כל כך, ובני ישראל היו תחת ממשלת אומות העולם.

והנה, כל אחד מב' קווין אלו לבדן אינו נצחי. כי הלעו"ז יכול להעלים על מדות אלו על ידי אהבה ויראה דלעו"ז. משא"כ יעקב שכולל ב' המדות, ולכן מדתו היא מדת האמת, הוא כנגד בית הג' שהוא בית נצחי.

